

תורת אמת

ותמת שרה בקרית ארבע הוא חברון

חכמינו במדרש רבא (בראשית ט' טז) מספרים לנו שאפילו בביתם של צדיקים גמורים כמו אבותינו הקדושים, אברהם ויצחק, לא הייתה שורה הברכה בביתם אלא בזכות האשה. וזה לשונם: כל ימים שהיתה שרה קיימת היה ענן קשור על פתח אהלה, כיון שמתה פסק אותו ענן, וכיון שבאה רבקה חזר אותו ענן. כל ימים שהיתה שרה קיימת היו דלתות פתוחות לרוחה, וכיון שמתה שרה פסקה אותה הרוחה, וכיון שבאה רבקה חזרה אותה הרוחה. וכל ימים שהיתה שרה קיימת היה ברכה בעסה, וכיון שמתה שרה פסקה אותה הברכה, כיון שבאה רבקה חזרה. כל ימים שהיתה שרה קיימת היה נר דולק מלילי שבת ועד לילי שבת, וכיון שמתה פסק אותו הנר, וכיון שבאה רבקה חזר. הרי לנו שכל זמן שלא הייתה אשה בביתם של אבותינו הקדושים פסקה מהם הברכה.

עוד נאמר בגמרא במסכת יבמות (דף סב:) אמר רבי תנחום אמר רבי חנילאי כל אדם שאין לו אשה שרוי בלא שמחה, בלא ברכה, בלא טובה. ועוד אמרו שם, האוהב את אשתו כגופו והמכבדה יותר מגופו, עליו הכתוב אומר "וידעת כי שלום אהלך".

הגאון רבי יעקב ישראל קנייבסקי זצ"ל פירש את הגמרא הזאת וזה לשונו: "וברור שאין כונת חז"ל לאהב אשתו מצד אהבה הטבעית לנשים, אלא לאהבה מסוג אהבת חברים, כי היא חברתו ואשת בריתו, ויש להם ענינים משותפים, וכל אחד מסייע זה לזה. וכן האהבה מצד הכרת טובה, שיחשוב בדעתו אילו לא היה משיג אשה והיה נשאר גלמוד, כמה צער למכאוביו היה לו מזה. וענין הכרת הטובה הוא גדול לאין שעור. ועל אהבה כזו חייבו חז"ל, ואהבה זו אינה ממידת התאוה כלל, רק מאחת המדות הטובות. וכך פסק הרמב"ם (הלכות אישות פרק ט' הלכה יט') שיהא אדם מכבד את אשתו יותר מגופו ואוהבה כגופו. ואם יש לו ממון מרבה בטובתה כפי ממונו. ולא יטיל עליה אימה יתירה ויהיה דבורו עמה בנחת ולא יהיה עצב ולא רגזון.

נמצאנו למדים שחובה קדושה על כל יהודי להרבות בכבוד אשתו, לשמח אותה כפי כוחו ולהוקיר בטובתה, משום שכל הברכה והשמחה והטובה השרויה בביתו אינה אלה בזכות אשתו.

היצר הרע של הדור

בעיר לייקוואוד (ניו ג'רזי) נפטר זקן בשם ר' דוב (בערעל) וייצער זצ"ל שהיה מצויין בזה שהיה איש פשוט מדור העבר, קודם המלחמה היה גר באיזה עיר קטנה ומוכר משקאות לאיכרי השכונה. ממש בתכלית הפשטות. עד כדי כך היה הפשטות שבדרך שיחה עמו נתגלה שלמד כל הש"ס חוץ מעירובין ויבמות, וגם קרא מדרש ותנחומא כמה פעמים, וגם זוהר כמה פעמים, והיה אומר שאוהב ללמוד זוהר בגלל שאין שם פעמיים אותו המימרא שהמדרש חוזר במקומות שונות של עצמו, ולא הרגיש כלל איזה חשיבות בזה, וזה היה פעם איש רגיל, תמימות כזה, יונתי תמתי של פעם.

והיה אומר תמיד שהחטא של הדור הוא "שאינן זמן", אנשים כל כך עסוקים שאפילו כשלוקחים זמן לעסוק בחסד עושים בבהלה בלי מנוחה אין זמן, והיה אומר שזה מגיע מהיצר הרע לעשות כסף, וכינה לזה היצר הרע של "העגל הזהב". ובאמת שכיון מדעתו לדברי הגר"א ז"ל בביאור היצר הרע של ממון, שהוא החמדה, שהיצר הרע הזה אינו פוסק מעל האדם אפילו לרגע אחד. גם על משכבו בלילות יחשוב מחשבות להעשיר.

כתב המסילות ישירים הנה זאת באמת אחת מתחבולות היצר הרע וערמתו, להכביד עבודתו בתמידות על לבות בני אדם, עד שלא ישאר להם ריוח להתבונן ולהסתכל באיזה דרך הם הולכים, כי יודע הוא שאלולי היו שמים לבם כמעט קט על צרכיהם, ודאי היו מתחילין להנחם ממעשיהם, והיתה החרטה הולכת ומתגברת במ עד שהיו עוזבים החטא לגמרי, והרי זו מעצת פרעה הרשע שאמר "תכבד העבדה על האנשים".

העלון מוקדש

לעילוי נשמת

אילנה בת שמחה, יעקב בן פריחה

ולבריאאות איתנה

ליוסף אמויאל בן יעקב, מרדכי בן שמחה

ולהצלחת

בלה טיחיניירה

לפרטים ולתרומות ניתן לפנות לטלפון: 956-455-4917

ביום חמישי הקרוב הבא עלינו לטובה ולברכה

תקיים ב"ה סעודת ראש חודש לאחר תפילת ערבית

הציבור מוזמן

זמני בית הכנסת "שובה ישראל"

shoovaisraelspi@gmail.com

106 Oleander St. South Padre Island, TX 78597 P.O. Box 3766

ביום שבת

מנחה בערב שבת: 17:10

לאחר קבלת שבת, דברי תורה

ומיד אח"כ ערבית של שבת

שחרית של שבת: 8:30

לאחר התפילה, סעודת שחרית של שבת

שיעור גמרא: 15:30

מנחה של שבת: 16:50

לאחר תפילת מנחה תתקיים סעודה שלישית

תפילת ערבית: 18:15

לאחר התפילה הבדלה

ביום חול

שחרית: 8:00

לאחר התפילה שיעור "חק לישראל"

מנחה: 17:20

לאחר התפילה שיעור

ערבית: 18:15

לאחר התפילה שיעור הלכה

מקוה טהרה לנשים פתוח בכל לילה

יישר כח גדול

לתורן השבת: "ג'קי סורג'ון"

סיפור לשבת

ערכים

'מי שרוצה להיות מלך חייב להוכיח את עצמו!' הסביר המלך הזקן לשלושת בניו. 'אף אחד מכם לא יתמנה למלך רק בגלל שהוא הבן שלי, ולכן צאו לדרך, הפליגו הלאה מכאן אל המרחבים שבחוץ, חזרו לכאן והוכיחו לי שאתם ראויים לכסא המלוכה'.
הספינה המלכותית הפליגה, וכעבור חודשים ארוכים עגנה הספינה לחופו של אי רחב ידיים מרהיב ביופיו. 'אתם יורדים כאן, הוד מעלתכם', אמר רב החובל, 'על פי פקודת המלך!'.
שלושה אנשים עמדו בפתחו של האי המופלא, וקיבלו את פניהם של האחים. 'אנחנו היועצים שלכם', אמרו, 'נתנו לנו לספר לכם איך להפיק מהביקור באי את המיטב'.

הראשון, איש זקן וכפוף, פתח בברכה: 'בואכם לשלום, היכנסו אל האי בשמחה, אך זכרו, השהות כאן מוגבלת, יום יבוא ותצטרכו לחזור'. השני, איש עם כסא גלגלים, בעל מראה מיוסר, אמר: 'היכנסו ותיגנו, השפע כאן גדול. אבל רק תדעו שמכאן לא מוציאים כלום, הכול נשאר כאן!' והשלישי, איש שפניו מביעות חכמה אדירה, חיך אליהם באהבה ואמר: 'יש כאן שפע עצום של דברים, אם אתם רוצים ליהנות באמת, תבדקו מהם הדברים הטובים, והיזהרו מהרעים. בבקשה מכם, תבחרו בתבונה'.

נכנסו השלושה אל האי ונדהמו. מעולם לא ראו שפע שכזה בתוך הטבע. הצבעים סנוורו את עיניהם והריחות היכו באפם. המגוון העצום של הפירות, השילוב המרתק של צבעי הפרחים שצמחו על האדמה. נחלי המים שפכפכו בכל פינה, ומשכו אליהם בעלי חיים גדולים וקטנים שהגיעו לשתות ולהשתכשך במים. אפילו השמים נראו פתאום בעלי גוון שונה, יפה יותר. ראשו של הראשון הסתחרר מרוב השפע, הוא לא היה מסוגל לעמוד מול שלל הצבעים והריחות שהפיצו הפירות, הוא אכל, נגס, ליקק את שפתיו בהנאה, ובטנו תפחה והלכה. השני מצא לעצמו עיסוק חשוב הרבה יותר, הוא גילה שבין הסלעים והסדקים מסתתרים להם יהלומים ואבני חן, גרגרי זהב ומתכות יקרות. הוא לא העיף מבט אל עצי הפרי, ולא הקשיב לציצות הציפורים, מבוקר עד ערב העסיק את עצמו באיסוף האבנים והמתכות.

השלישי, ישב לו מלמעלה על גבעה תלולה שהשקיפה על האי כולו, וצפה במעשיהם של שני אחיו. הם לא מצאו חן בעיניו. מלמעלה הוא הבחין שהאי מתוכנן, שבתוך כל השפע המדהים יש סדר כלשהו, שהאי מחולק לפי חלקים ואזורים, שבכל חלק באי יש צמחיה מסוג שונה, ובכל אזור מסתובבים בעלי חיים אחרים. הוא הסתכל על צורת הזרימה של המים, על תנועת העופות באי, והוא הבין שמישהו תכנן את הגן המדהים הזה שעל האי, שמישהו השקיע אין סוף מחשבה כדי לנצל באופן נכון את הרוח והשמש, את גלי הים וזרימת הנחלים. הוא החליט לחקור וללמוד כדי להכיר את החכמה הנפלאה שמסתתרת מאחורי האי המרהיב הזה.

הוא היה מסתובב בגן הענק, אוכל מפירותיו, שותה ממימיו ובודק וחוקר, הוא טעם מכל הפירות. מדי פעם גם אסף אל חיקו כמה אבנים טובות בדק אותם ושמר למזכרת בכיסו. לא היה מאושר ממנו באותם ימים של מחקר ולימוד. ימים חלפו, ותרועת הספינה המלכותית נשמעה ברחבי האי. שליחי המלך חזרו להשיב את הבנים הביתה.

הראשון שישב על ערימת פירות אקזוטיים ולעס בכל פה, שמע את התרועה ונשמתו פרחה, הוא לא היה מסוגל לחשוב על ניתוק מהאי המדהים הזה ומהתענוגות שבו. גופו שהשמין נותר ליד ערימת הפירות נתון לחסדי העופות הדורסים. והשני, רזה וכחוש, ידיו מיובלות, גוו כפוף מימים ארוכים של עבודה מתישה התקרב אל החוף גורר אחריו שקים מלאים בזהב ואבני חן, אך שומרי האי קפצו עליו ועצרו בו, 'מכאן לא מוציאים כלום!' גערו בו, ועוד הכו אותו ופצעו בו פצעים כואבים. והשלישי, פניו מאירות ועיניו מפיקות חכמה, יצא מן האי ונטל עמו אוצרות של חכמה וידע, השומרים גם הניחו לו לקחת עמו את מעט האבנים שנשארו בכיסו. בארמון המלוכה ידעו את מי להעריך.

את הנמשל מסביר **רבי יצחק עראמה**, בספרו עקדת יצחק: הגן המרהיב שבאי הוא העולם שלנו, ובו יופי מרהיב ותענוגות לרוב, אך גם חכמה אדירה של מתכנן נפלא שברא אותנו בעולם נפלא זה ונתן לנו את תורתו, חכמתו המופלאה. ושלושת מורי הדרך של האדם הם: **אדם הראשון**, שמלמד אותנו 'כי עפר אתה ואל עפר תשוב'. השני בעל היסורים הוא **איוב** שאומר: 'ערום יצאתי מבטן אמי, וערום אשוב שמה'. והשלישי החכם מכולם הוא **משה רבנו** הקורא לנו ומבקש: '**ובחרת בחיים**'.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

כל הדברי תורה יהיו להצלחת: שלמה בן חנה סלין

אבק לשון הרע

דין אבק לשון הרע (חפץ חיים כלל ט), הוא שהאדם אינו אומר על חברו לשון הרע ממש אלא רומז על כך בדיבורו. כגון שאומר: פלוני הזה אינו רוצה לדבר עליו. ויש עוד בזה מה שנראה כעין פרצופים שעושה על חברו, או חוסר נוחות כשמשוחח עליו. למשל: אם ראובן שואל את שמעון על לוי, אם לשמעון לענות באופן שנשמע כלעג ולשון זלזול על לוי. מי שלא מסתדר עם פלוני ואלמוני אסור לאחרים לדעת מכך, כי על ידי כך תצא תקלה שיאמרו אם פלוני לא מסתדר איתו כנראה שיש לו בעיה, ומריב כזה תצא מריבה חס ושלום. וכל שכן לבעל ואשתו שיש מצוה להרבות ולהראות אהבה. וממילא בודאי שיש חובה לא רק שלא להראות לאחרים שהיה לו מתח עם אשתו או סתם לספר בגנותה במעשה מסויים, אלא להיפך להרבות אהבה. דוגמא מעשית: אסור לומר "תעזוב אותי מפלוני לא רוצה לשמוע עליו", כי זה אבק לשון הרע. אבל מותר לומר: "תעזבי אותי משכנה פלונית לא רוצה לשמוע עליה", זה מפגין צניעות וקדושה וגם משדר אהבה לאשתו.
(הנהגות יום יום)

פינת ההלכה

הלכות אבידה ומציאה

- א.** הרואה אבידת ישראל חייב לטפל בה ולהשיבה לבעליה, שנאמר השב תשיבם.
- ב.** נשים חייבות במצות אבידה, כיון שזו מצות עשה שאין הזמן גרמא. אבל בדברים שאין דרך נשים ליטול ולהחזיר, פטורות, כדין זקן ואינה לפי כבודו.
- ג.** כהן שראה אבידה בבית הקברות, אסור לו להכנס לשם כדי ליטול האבידה ולהחזירה לבעליה.
- ד.** כל המוצא אבידה בין שיש בה סימן בין שאין בה סימן, אם מצאה דרך הנחה, אסור ליגע בה, שמא הבעלים הניחוה שם עד שיחזרו.
- ה.** אין המוצא חייב להכריז אלא בדבר שיש בו סימן בגוף החפץ, או במקום שנפל שם. או שיש סימן בצורת הקשירה והעטיפה.
- ו.** לפיכך המוצא מעות מפוזרים הרי אלו שלו, שאדם עשוי למשמש בכיסו כל שעה.
- ז.** מצא פירות מפוזרים, אם ניכר שהונחו שם לא יגע בהם, ואם ניכר שנפלו, הרי אלו שלו, שמן הסתם הבעלים הרגישו מנפילת הפירות ונתייאשו מהם, שדברי מאכל הרי הם כמעט שאדם עשוי למשמש בהם כל שעה.
- ח.** אבידת נכרי מעיקר הדין מותרת, ואין אדם מצווה להחזירה, שנאמר, אבידת אחיך. ואם מחזירה כדי לקדש שם שמים, שיפארו וישבחו את עם ישראל שהם בעלי אמונה, הרי זה משובח. וכן במקום שיש חשש לחילול ה', כגון שהחפץ של הגוי אבד ברחוב שברובו דרים יהודים, ויחשוד שהם שגנבו ממנו החפץ, חייב המוצא להחזיר לנכרי שלא יגרום לחילול ה'.
- ט.** מצא מעות מסודרים זה על גב זה, כגון ג' מטבעות שהמטבע התחתונה היתה גדולה, ועליה מטבע קטנה, ועל האמצעית מטבע קטנה יותר, חייב להכריז. וכן אם המעות היו מסודרים בצורת סולם, חייב להכריז, שמסתמא לא נפלו, אלא הבעלים הניחום שם.
- י.** המוצא כלב או חתול רע שמזיק לקטנים, אין צריך להשיבו לבעלים.

נא לשמור על קדושת העלון. העלון טעון גניזה. אין להוציא את העלון לרשות הרבים בשבת.